

δόχο και άφίνω τὸ δέμα μου· ἔπειτα εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ ἡμισὴ πηγαίνω εἰς τὸν Ρουσινιέ. Ἡ Μαριέτα ἔρχεται, μαθαίνω ὅτι ὁ Δαλισιέ ἐφιλονίκησε μὲ τὴν μητέρα του καὶ κάμνω πῶς λυποῦμαι διὰ τὴν ἀτυχία τῆς κακομοίρας αὐτῆς γυναικός. Τέλος, ἡ Μαριέτα φεύγει καὶ φεύγω καὶ ἐγώ. Κυττάζω δεξιά καὶ ἀριστερά... οὔτε σκιά τοῦ Δακολάρ! ἤμουν φουρκισμένος φοβερά. Ἐκναυρίσκα τὴν Μαριέτα εἰς τὴν ἄκρην τῆς δενδροστοιχίας καὶ τὴν παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ τῆς εἰπῶ κἄτι τι.

«Περίμενε... μοῦ εἶπε, πρέπει πρῶτα νὰ μάθω τί συμβαίνει ἐπάνω». Φεύγει καὶ ἐνῶ ἡτοιμαζόμουν νὰ τὴν ἀκολουθήσω, παρατηρῶ εἰς τὸν δρόμον τὸν Δακολάρ... τέλος πάντων! Τοῦ σρίγγω τὸ χέρι καὶ τοῦ λέγω: «Περίμενε ἐδῶ! θὰ ἀνέβω ἐπάνω· ἂν ἡ γοργὰ δώσῃ τὰ χρήματα θὰ κατέβω καὶ θὰ σοῦ κάμω νεῦμα· θὰ τὸν ἀκολουθήσῃς καὶ θὰ τὸν γυμνώσῃς· ἂν ὄχι, νὰ εἶσαι ἕτοιμος καὶ περιμένε με.»

Μοῦ ἀπήντησε: «Καλὰ». Ἀνεβαίνω καὶ βρίσκω τὴν Μαριέτα ποῦ εἶχε ἔμβει μία στιγμή εἰς τὸ σαλόνι καὶ τώρα ἄκουε ἀπὸ τὴν πόρτα· ἅμα μὲ ἄκουσε ἐγύρισε καὶ μοῦ εἶπε σιγά: «Ἀρνεῖται νὰ τὰ λάβῃ!» Ἀκούω καὶ ἐγώ, καὶ αὐτὸ ἦτο ἀλήθεια. Ἐπειτα ἄκουσα νὰ ἀποχαιρετιοῦνται μὲ σιγῇ τὸ παιδί φεύγει καὶ μόλις ἡμπόρεσα νὰ κρυφθῶ εἰς τὸ μαγειρεῖον... ὁ Δακολάρ ἐξακολουθοῦσε νὰ περιπατῇ εἰς τὸ πεζοδρόμιο. Τέλος πάντων, κατεβαίνω εἰς τὴν δενδροστοιχία καὶ ἡ Μαριέτα ἔρχεται πάλι... Ἐπὶ τέλους μένω ἐλεύθερος καὶ βρίσκω τὸν Δακολάρ..

Ὁ Λουβέν διηγῆθη εἰτα τὰ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος ὡς ἐξῆς:

«Ὁδῆγησε τὸν Δεκολάρ εἰς τὴν ὁδὸν Γκιγιό, ὅπου οὗτος ἤλλαξεν ἐνδύματα καὶ ἐφωδιάσθη διὰ τῶν ἀναγκαίων ἐργαλείων. Αὐτὸς παρεφύλαττεν, ἐνῶ ὁ Δακολάρ ἐξετέλει τὴν πράξιν... Ταύτης τῆς σθεῖσης, ἔφυγον ταχέως ἐκ Βατινιὸλ εἰς Μικρὸν Σαρὸν. Εἰς τὴν ὁδὸν Βιτρούβ, παρὰ τῷ Λουβέν, διενεμήθησαν τὸ χρῆμα, ὁ Δακολάρ περιεβλήθη πάλιν τὰ ἐνδύματά του, τὴν δὲ πέμπτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωῆς ἀπῆλθε διὰ τοῦ Βουρβοναὶ πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς συμμορίας του. Τὴν ἑκτὴν ὥραν ὁ Λουβέν μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν, ἀνῆλθε παρὰ τῷ Φραγκίσκῳ Οὐσδάλ, ἔθηκε λάθρα, μεταξύ τῶν ὑποδημάτων, ἅτινα ἐκεῖνος ἐκαθάριζε, ἐκεῖνα, ἅτινα πρό τινων ἡμερῶν εἶχον χρησιμεύσει!...»

— Λοιπὸν! ἐφώνησεν ὁ Λουβέν καταλήγων, ἐπέισθητε τώρα;... σοῦ ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ ἐγγύησις;

Ὁ Λαυρέντιος κατέστη γαλήνιος.

— Ναί, εἶπεν, ὅλα αὐτὰ θὰ εἶνε ἀληθῆ, διότι δὲν θὰ ἐτόλμας ν' ἀναμιξῇς τὸν Δακολάρ.

— Βέβαια!... καὶ ἡμῖν βέβαιος, πῶς δὲν θὰ πῆς τίποτε ἀφ' ὅσα σοῦ εἶπα.

— Διατί;

— Διότι θὰ τὴν πάθῃς καὶ σὺ μαζύ μου.

— Ἡσυχάσε, γέρω - Λουβέν, δός μοι τὴν χεῖρά σου.

Ὁ Λουβέν ἔλαβε μετ' ὀρμῆς τὴν χεῖρα, ἣν ὁ Λαυρέντιος ἔτεινεν αὐτῷ.

— Λοιπὸν, εἶπε, ἐμπιστοσύνη ἀπόλυτος μεταξύ μας.

— Ἐννοεῖται.

— Καὶ ἡ δουλειά μας τῆς τριάντα Ἰουνίου μένει πάντοτε συμφωνημένη;...

— Βέβαια! δὲν ἀφίνει κανεὶς εὐκόλως τοιαύτην ὑπόθεσιν...

— Ἀγαπητέ μου Σίμων!...

Μετὰ τὰς τοιαύτας διαβεβαιώσεις, ὁ Λαυρέντιος ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ.

— Περιμένε, εἶπεν ὁ Λουβέν. Ἐκουράσθηκα ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ ἐτοιμάζω τὰ σιδηρικὰ καὶ θέλω νὰ πάρω λιγάκι ἀέρα. Θὰ σὲ συνοδεύσω ἕως ἐξῶ.

Ἡ πρότασις αὕτη συνέφερε τῷ Λαυρέντιῳ, ὥστε δὲν ἠρνήθη. Ὁ Λουβέν περιεβλήθη ταχέως τὸν ἐπενδύτην του καὶ ἐξῆλθεν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΙΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

— Ἀ! παπποῦ, καὶ σὺ μοῦ λέγεις ὅ,τι μοῦ εἶπε καὶ ὁ κύριος μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ.

— Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ! ἦλθε λοιπὸν ἐδῶ;

— Μάλιστα· κατὰ πρόσκλησίν σας;

— Κατὰ πρόσκλησίν μου! Καὶ πότε;...

— Οὕτω μοι εἶπε. Ὁ μαρκήσιος ἦτο πολὺ λυπημένος διὰ τὴν ἀσθένειάν μου.

— Ἀ! μάλιστα· ἔχεις δίκαιον· ἐνθυμοῦμαι τώρα ὅτι ἔδωκα τοιαύτην ἁδαιαν εἰς τὸν κύριον δὲ Βονεῖλ ἢ μᾶλλον ἐπεκύρωσα αὐτήν, ἀφοῦ μόνος του τὴν ἔλαβε μὲ μεγάλην ἐλευθερίαν. Ἡμποροῦσα νὰ πράξω διαφορετικὰ; Αὐτὸς ὁ νέος, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς λιποθυμίας σου· ἦτο λοιπὸν πολὺ φυσικόν, ἀφοῦ ἔδειξε τόσην λύπην διὰ τοῦτο, νὰ τοῦ παράσχῃ αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν.

— Αὐτὸς ὁ λόγος κατέπεισε καὶ ἐμὲ νὰ δεχθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου τὸν μαρκήσιον δὲ Βονεῖλ, τοῦ ὁποῖου ὅμως ἡ παρυσία μὲ δυσχερεστὴ πάρα πολὺ. Εἰπέ μοι, παπποῦ· πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω νὰ δέχωμαι αὐτὸν τὸν νέον;

— Ἀγνοῶ διὰ ποῖον λόγον ὁ φίλος τοῦ μνηστῆρός σου μοι εἶνε ἀντιπαθητικὸς· ἀλλὰ δὲν νομίζεις καὶ σὺ ὅτι ἡμπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἐρεῦνας μας;

— Μάλιστα.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, ἅς ἐπαnéλθωμεν εἰς τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας μας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀνοίξασα τὴν θύραν ἡ Μαρία, ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τοῦ ἱατροῦ κυρίου Δουσατέλ.

— Ἀ! καλέ μου φίλε, εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, σπεύδων εἰς προὔπαντησιν τοῦ Ἀσκληπιάδου.

— Ὡς ἱατρός ἢ ὡς φίλος;

— Ὡς φίλος.

— Δηλαδή;

Τοὺς λόγους τούτους εἰπὼν ὁ κύριος Δουσατέλ ἐξήτασε διὰ ταχείας βλέμματος τὸν κόμητα καὶ τὴν Ἀλίκη· ἡ συγκίνησις των ἦτο ἔτι ἀποτετυπωμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου των.

Ὁ ἱατρός ἐμνήσθη τῆς μετὰ τῆς νεανίδος συνομιλίας του καὶ ἐμάντευσεν ὅτι δὲν ἦτο ὁ μόνος, ὅστις ἤκουσε τὰς ἐξομολογήσεις τῆς. Ἐρωτῶν λοιπὸν, ἀνέμενεν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ὑπόπτευεν.

— Ἐχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ πολὺ σπουδαίων πραγμάτων, καὶ εἰμαι βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θὰ μοῦ χαρίσετε ὅλην σας τὴν προσοχήν, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν ὑποστήριξίν σας διὰ τῶν συμβουλῶν σας, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

Ὁ ἱατρός δὲν ἤθελεν οὔτε κἂν νὰ φανῇ ὅτι ὑποπτεῖται τὴν φύσιν τῶν ἐξομολογήσεων, ὡς ἔμελλε νὰ τῷ κάμῃ ὁ κύριος δὲ Λομπρέ καὶ διὰ τοῦτο μετ' ἐκπλήξεως ἀπεκρίθη:

— Ὡ! ὦ! περὶ σπουδαίων πραγμάτων!

— Μάλιστα· περὶ σπουδαίων· καὶ ἐπειδὴ εἶνε ἐνώπιόν σας ἡ ἐγγονή μου, πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι περὶ αὐτῆς πρόκειται.

— Ὁμιλήσατε.

— Μοῦ διηγῆθητε μερικὰς περιπετείας μιᾶς ποινικῆς ὑποθέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εἶσθε ἀναμειγμένους. Θέλω νὰ εἰπῶ περὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνου τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος ἤρχετο συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν μου, τοῦ κυρίου Μαξίμου Μαριῶν.

Ὁ ἱατρός ἔκαμε κίνησιν τινα.

— Ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἀκριβῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, τὴν τακτικὴν πορείαν τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Μοῦ διηγῆθητε τροχάδην μίαν ὁλόκληρον ἱστορίαν, ἡ ὁποία μοῦ ἐφάνη φαντασιώδης· ἐνόμισα δὲ ὅτι ἔβλεπα ἐν αὐτῇ ἕν εἶδος μυθιστορίας, ὀλίγον συμβιβάζομένης μ' ὅ,τι ἐγὼ καλῶ σοβαρὰν δικαιοσύνην. Σήμερον, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, πρέπει νὰ μοι εἰπῇτε ἀκριβῶς πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα· ἔχω δὲ μέγα συμφέρον νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν, διότι εἰς σᾶς, τὸν φίλον μου, καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ ὁμιλήσω εὐλικρινέστατα. Ἡ ἐγγονή μου ἀγαπᾷ αὐτὸν τὸν Μαξίμον.

Ὁ ἱατρός δὲν ἀπεκρίθη. Ἐνευσε χαμαί, φαινόμενος ὅτι σκέπτεται· ἡ δὲ Ἀλίκη, συγκεκινημένη καὶ τρέμουσα, κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας.

— Δὲν ἀπαντᾷτε τίποτε, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον, ἴσως ἐκπλήττεσθε καὶ σεῖς ὡς ἐγώ, δι' ὅ,τι σᾶς λέγω.

Ὁ κύριος Δουσατέλ, προσελθὼν τῇ Ἀλίκη, ἔλαβε τὰς χεῖράς τῆς, καὶ θεωρῶν αὐτὴν ἀτενῶς, εἶπε δι' ὑποκόφου φωνῆς:

— Δὲν γνωρίζω αὐτὸν τὸν νέον· τὸν συνήντησα κἄποτε εἰς τὰς ἐσπερίδας σας·

δὲν θέλω δὲ νὰ εἶπω τίποτε περὶ αὐτοῦ, διότι μέχρι τοῦδε δὲν ἐξήτασα τὴν δικογραφίαν, ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ ἐκφέρω γνώμην. Ἐνῆργησα μόνον ὡς ἰατροδικαστής. Ἀτυχὴς νέος!

Ἡ Ἀλίκη ἠγέρθη, ἠτένισε τὸν ἱατρὸν καὶ εἶπεν:

— Σήμερον μόλις, πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, ὡμολόγησα εἰς τὸν πάππον μου τὸν ἔρωτά μου, εἰς σὰς δέ, φίλε μου, πρὸ πολλοῦ σὰς τὰ εἶπα ὅλα. Δὲν ἀγνοεῖτε λοιπὸν τὸ βαθὺ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον μὲ συνταράσσει, καὶ τὴν πεποίθησιν, τὴν ὁποίαν ἔχω. Μάλιστα, ἀγαπῶ τὸν Μάξιμον καὶ βεβαιῶ ὅτι εἶνε ἀθῶος! Μοὶ ὑπεσχέθητε τὴν συνδρομὴν σας· ὁ πάππος μου τώρα σὰς τὴν ζητεῖ καὶ αὐτός.

Ὁ κύριος Δουσατέλ, βαθέως συγκινηθεὶς, ἐθεώρησε τὸν γέροντα καὶ τὴν νεανίδα.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπε, νὰ συλλογίζεσθε τὸν φίλον σας· ὀρκίζομαι δὲ νὰ προσπαθῇσω παντὶ σθένει νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν. Ἀλλὰ γνωρίζω τὴν δικαιοσύνην καὶ δὲν ἀγνοῶ ὅτι αὕτη βαίνει δι' ἀποδείξεων, αἱ ὁποῖαι ὑποστηρίζουν τὰς πράξεις της. Ἐὰν συνέλαβον αὐτὸν τὸν νέον, ἐὰν ἐνεργοῦν κατ' αὐτοῦ ἀνακρίσεις, σημαίνει ὅτι ἔχουσι λόγους ἀποχρῶντας νὰ τὸν θεωρῶσιν ἔνοχον. Ἰσως ἀπατῶνται· ἀλλὰ τὰ φαινόμενα εἶνε βεβαίως ὑπὲρ τῆς κατηγορίας. Ἀς ἴναι! τί θέλετε νὰ πράξω;

— Νὰ τὸν σώσετε! εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

— Ν' ἀποδείξετε τὴν ἀθωότητά του! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη. Δὲν ἀρκεῖ μόνον ν' ἀποσπάσετε τὸν μνηστῆρά μου ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην· χρειάζεται καὶ τι περισσότερο, ν' ἀποδείξετε ὅτι δὲν εἶνε ἔνοχος.

Ὁ ἱατρὸς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Νομίζω, εἶπεν, ὅτι μόνος ὁ κύριος δὲ Λομπρέ ἔχει δίκαιον· θὰ μοῦ εἶνε εὐκολώτερον νὰ προσπαθῇσω πρῶτον νὰ σώσω τὸν Μάξιμον, παρὰ νὰ ἐξαντλήσω τὰ μέσα μου, ὅπως ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά του.

— Ἀλλὰ τί θὰ κάμετε; εἶπεν ὁ κόμης.

— Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη, σὰς εἶπα ἤδη ὅτι μόνον μέρος τῆς δικογραφίας ἐξήτασα. Θὰ πράξω ὅμως ὅ,τι καλλίτερον· μέινετε ἥσυχος.

Καὶ παρατηρήσας τὴν Ἀλίκην, προσέθετο σοβαρῶς:

— Πᾶν ὅ,τι ἀφωσιωμένος φίλος δύναται νὰ πράξῃ, τέκνον μου, θὰ τὸ πράξω. Ἀλλ' ἀρκετὰ πλέον ὡμιλήσαμεν, τώρα εἶνε καιρὸς ἔργων. Ἡρχόμην ἀπλῶς διὰ νὰ μάθω τὰ περὶ τῆς υγείας σας, νὰ εἴπωμεν καὶ τι, νὰ διέλθω στιγμὰς τινὰς πλησίον σας· τίποτε, βλέπετε, δὲν μὲ κρατεῖ πλέον ἐδῶ. Εἶνε ἀργά, ἴσως θὰ φθάσω ἐγκαίρως διὰ νὰ ἴδω τὸν κύριον Περνελέν, τὸν δικαστήν, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐπιφορτισμένος τὴν ἀνάκρισιν ταύτην.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι πεπεισμένος ὅτι αὐτὸς ὁ νέος εἶνε ἀθῶος. Δὲν θὰ φανῇτε δὲ χρήσιμος μόνον εἰς τὴν

ἐγγονὴν μου, ἐργαζόμενος ὑπὲρ τοῦ κυρίου Μαξίμου, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχισμένην τὴν μητέρα του, τῆς ὁποίας ἡ λύπη θὰ εἶνε μεγίστη.

— ὦ! μάλιστα, ἱατρέ, προσέθετο ἡ Ἀλίκη.

— Αἶ! καὶ μήπως δὲν τὸ γνωρίζετε;

— Καλὴν ἐντάμωσιν, φίλοι μου. Καί σεῖς, καλὸ μου παιδί, ποῦ σὰς ὑπεσχέθη τὴν συνδρομὴν μου, πρέπει τώρα νὰ ἔχετε διπλὴν πεποίθησιν εἰς ἐμέ. Εἶμαι εὐτυχής, διότι εἰς τὰς ἐνεργείας μου θὰ ἔχω βοηθὸν καὶ τὸν κύριον δὲ Λομπρέ. Καλὴν ἐντάμωσιν. Θὰ ἐπανέλθω τὸ ἐσπέρας, ἀν μάθω τίποτε.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν, ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ ἔσπευσε ν' ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ δωματίου τῆς νεανίδος.

Ἡ Ἀλίκη ὀδυρομένη ἐρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πάππου της. Τὸν νευρικόν της ἐρεθισμὸν διεδέχθη βιαία ἀντίδρασις.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Παυέν, ὁ κύριος Κάρολος δὲ Βονεῖλ εἶχε μακρὰν συνομιλίαν μετὰ τῆς κυρίας Μαριῶν.

Ὁ μαρκήσιος, ἐγκαταλείψας τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ, ἐσκέφθη ἀκριβῶς περὶ τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἐπὶ τῇ θεᾷ του ἐδοκίμαζεν ἡ νεανίς. Ἐστάθμισε τὰς διαφόρους μεταβολὰς τῆς Τύχης ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ, ἣν ἔμελλε νὰ ἐπιχειρήσῃ, ὅπως κατορθώσῃ ἵνα ἡ πλουσία κληρονόμος τῷ δώσῃ τὴν χεῖρά της.

Ὁ μαρκήσιος ἦτο ἄνθρωπος θρασύς καὶ ἀπέναντι οὐδενὸς θὰ ὠπισθοχώρῃ πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν σχεδίων του, ἅτινα, γενικῶς εἰπεῖν, ἦσαν ἀπλούστατα. Συνίσταντο δὲ εἰς τὸ ἐξῆς, ἐπωφελοῦμενος δηλαδὴ ἐκ τῆς συλλήψεως καὶ τῆς καταδικῆς τοῦ Μαξίμου, καταλάβῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεανίδος τῆς θέσιν, ἣν ἐν αὐτῇ κατεῖχεν ὁ ἀτυχὴς φοιτητής.

Τὴν σκέψιν ὅπως νυμφευθῇ τὴν πλουσίαν ἐγγονὴν εἶχε συλλάβει ὁ μαρκήσιος πρὸ πολλοῦ καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς συλλήψεως τοῦ Μαξίμου.

Ὁ Κάρολος ἠγάπα νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῶν συμβαινόντων εἰς ὅλους ὅσους συνανεστρέφετο· ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν, ὡς ἐλέγχθη ἤδη, εἶχε γνωρίσει τὸν ἔρωτα τοῦ Μαξίμου. Διευκολύνων εἰς τὸν φίλον του τὴν εἴσοδον ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Παυέν, ὁ μαρκήσιος ἐνῆργει συγχρόνως ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἀλλὰ μὴ δυναμένος ν' ἀγωνισθῇ ἀπ' εὐθείας κατὰ τῶν συμβεβηκότων, ἅτινα δὲν εἶχε προῖδει, ἀνέμενε κατὰλληλον περίστασιν, ἣ τις ὅμως δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ. Οὕτω, βεβαιότατος ὢν ὅτι δὲν θὰ συνήντα πλέον προσκόμματα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, ἐσκέφθη νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς θέσεώς του ὡς φίλου.

Τὰ πάντα ἐφαίνοντο εὐνοϊκὰ πρὸς τὰς εὐχὰς τοῦ μαρκησίου, ὑπελείπετο δὲ μόνον ἡ λήψις προφυλακτικῶν τιμῶν μέσων· ἐν τούτων, τὸ καὶ σπουδαιότερον, ἦτο νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰς προσπαθείας τῆς κυρίας Μαριῶν καὶ τῆς Ἀλίκης ὅπως σώσωσι τὸν Μάξιμον.

Ὁ Κάρολος ἐσκέπτετο ὅτι τοῦτο ἦτο πρᾶγμα ἀπλούστατον καὶ λίαν ἀνεκτέλεστον, ἕνεκα τῆς ἀπειρίας τῶν δύο γυναικῶν, καὶ ἵνα ἔτι περισσοτέραν ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην, προσεφέρθη, ὅπως φανῇ ἄνωτερος πάσης ὑποψίας, καίτοι ἦτο λίαν πεπεισμένος ὅτι οὐδεμία τοιαύτη ὑφίστατο κατ' αὐτοῦ.

Ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ δὲν ἐθεώρει ὡς ἐπικίνδυνον τὴν μνηστῆν τοῦ Μαξίμου, ἀλλὰ μόνον τὴν μητέρα αὐτοῦ, τὴν κυρίαν Μαριῶν.

Ὁ Κάρολος εἶχε προμαντεύσει τὸν δραστήριον χαρακτῆρα τῆς μητρὸς ταύτης καὶ εὐκόλως κατελάμβανεν ὅτι αὕτη δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ θυσιάσῃ τὸ πᾶν, ὅπως σώσῃ τὸν υἱὸν της. Καὶ ὡς ἔμπειρος ἄνθρωπος, ὁ μαρκήσιος ἐθεώρει ἐπικινδύνους τὰς πράξεις μητρὸς, ἀποφασισμένης νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου της· τούτου ἕνεκεν δὲν ἐδίστασε πλέον, καὶ ἠθέλησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ πείσῃ τὴν κυρίαν Μαριῶν ὅτι ἐνεργεῖ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της.

Διὰ τοῦτο, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τῶν Μπατινιόλ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ ἐξήρχετο τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παυέν μεγάρου, συνδιάλεξις ζωηροτάτη ἀνηλάσσετο μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ Μαξίμου καὶ τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ.

Ὁ νεανίας ἐφαίνετο ἐπιμένων πολὺ ἐπὶ ἐνὸς ζητήματος, δραστηρίως καταπολεμθέντος ὑπὸ τῆς κυρίας Μαριῶν, καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων του ἔφερε πολλὰ πειστικὰ ἐπιχειρήματα.

— Ὅχι, κύριε, ὑπομονήν, τῷ ἔλεγεν ἡ ἀτυχὴς μήτηρ, διότι μὲ συμβουλευέτε πράξιν ἂν τικειμένην εἰς τὴν κρᾶσίν μου.

Καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀνάγκη. Εἶμαι εἰλικρινὴς φίλος τοῦ υἱοῦ σας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχω, νομίζω, τὸ δικαίωμα νὰ δώσω συμβουλὴν.

Δὲν δικαιολογῶ τὸν τρόπον τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται καθὼς σεῖς θέλω νὰ σώσω τὸν Μάξιμον, διότι αἰσθάνομαι ὅτι εἶνε ἀθῶος, καὶ μοῦ φαίνεται ὠφελιμώτερον νὰ ἐνεργήσω ταχέως, καὶ ὅχι ὡς ὑμεῖς θέλετε· εἶμαι μήτηρ, κύριε, καὶ τὸ καθήκόν μου, μοὶ ὑπαγορεύει νὰ ἐνεργήσω ταχέως. Πολὺ ἤδη ἐβράδυνα, κύριε μαρκήσιε, ὑπακούουσα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας· ἠκολούθησα τὰς συμβουλὰς σας καὶ εἰς οὐδὲν διαβῆμα προέβην. Ἀλλὰ πνίγομαι ἐκ θλίψεως καὶ λύσσης, μένουσα ἐδῶ τοιοῦτοτρόπως δεσμευμένη, ἐνῶ ὁ Μάξιμος εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

— Ἀλλὰ, κυρία, σὰς ἀντεκατέστησα κατὰ τὴν περίστασιν αὐτήν...

— Μάλιστα, κύριε, καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Μοῦ προσεφέρατε, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, τὴν ὑποστήριξίν σας, μετὰ τοσαύτης ἀφιλοκερδείας, ὥστε σὰς εἶμαι λίαν εὐγνώμων, ἀλλ' ἐκτὸς τῆς φιλίας σας, ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνασθε νὰ αἰσθανθῇτε. Εἶμαι πεπεισμένη περὶ τῶν ἐνεργειῶν σας ὑπὲρ τοῦ Μαξίμου, αἱ

ὅποια ὅμως μέχρι σήμερον ὑπῆρξαν ἀ-
γονοί.

— Φεῦ!

— Τὸ γνωρίζετε, καὶ ἐν τούτοις μὲ
συμβουλευέτε πάντοτε νὰ μὴ κάμω τίπο-
τε μόνη.

— Διότι θὰ καταστρέψετε τὸ ἐλαφρὸν
οἰκοδόμημα, τὸ ὅποτον ἡδυνήθην νὰ οἰκο-
δομήσω, καὶ διότι, ἀντὶ νὰ φανῇτε χρή-
σιμος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ υἱοῦ σας, θὰ
τὸν βλάψετε περισσότερο.

— Ὅχι, ὄχι, εἶνε ἀδύνατον! εἶπεν ἡ
κυρία Μαριὼν ἐγερθεῖσα πλήρης ἐνεργείας,
τόσον δὲ ὠραία ἐφαίνετο, ὥς ἐκ τῆς ὀρ-
γῆς της, ὥστε ὁ δὲ Βονεῖλ ἐθαμβώθη ἐπὶ
δευτερόλεπτά τινα.

— Ἀρκεῖ πλέον! ἐπανελάβε. Τίς θὰ
μ' ἐμποδίσῃ νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθήκόν
μου, ὅτε μία μόνη ἴσως λέξις μου φθάνει
ἵνα ἐλευθερωθῇ ὁ Μάξιμος;

Ὁ μαρκήσιος ἀνεσκίρτησεν.

Τί ἄρᾳ γε ἐσήμαινον οἱ λόγοι οὗτοι
τῆς μητρὸς τοῦ φίλου του;

Κατεῖχεν ἄρᾳ γε αὕτη τὴν δύναμιν τὴν
ὁποίαν ἐξέφρασεν;

Αὐτὸ κυρίως ἔπρεπε νὰ μάθῃ, πάσῃ θυ-
σίᾳ, ἥτο δὲ ἄλλως τε εὐκολώτατον, κατὰ
τὸν μαρκήσιον, νὰ παρακινήσῃ τὴν κυ-
ρίαν Μαριὼν, ἥτις ἦτο τόσον εἰλικρινὴς
καὶ τόσον ἀφελής, εἰς τὸ νὰ ὁμιλήσῃ.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σκέψεως, ὁ μαρ-
κήσιος ἐσκέφθη ἔδει νὰ συμμερισθῇ τὴν
εὐλογον παραφορὰν τῆς κυρίας Μαριὼν.

— Ἀ! κυρία, ἐννοῶ τώρα τὴν ἐπιθυ-
μίαν σας νὰ ἐνεργήσετε ἀπ' εὐθείας, καὶ τὴν
συμμερίζομαι. Διατί δὲν μοῦ εἶπατε ἐξ
ἄρχῃς ὅ,τι πρὸ μικροῦ ἐξεφράσατε;

Πάραυτα ἡ κυρία Μαριὼν κατέστη γα-
λήνιος· παρετήρησε τὸν Κάρολον, χωρὶς
ν' ἀποκριθῇ· οὗτος ἐνόμισεν ὅτι ἡ μήτηρ
τοῦ φίλου του παρ' ὀλίγον σχεδὸν ν' ἀπο-
καλύψῃ μυστικόν, ὅπερ ἐδίσταζε νὰ ἐμπι-
στευθῇ εἰς ξένον πρόσωπον καὶ ἐπανελάβεν:

— Δὲν ἀξιῶ, κυρία μου, νὰ σὰς ὑπο-
χρεώσω νὰ μὲ πληροφορήσετε περὶ γεγο-
νότων, τὰ ὅποια σὰς ἀρέσκει νὰ διατη-
ρῆτε μυστικά. Ἐὰν δύνασθε διὰ μιᾶς σας
μόνης λέξεως νὰ σώσετε τὸν υἱόν σας,
τὸ καθήκόν σας ὑπαγορεύει νὰ προφέ-
ρετε, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, τὴν
λέξιν ταύτην. Μόνον, ἀπαξ ἔτι θὰ σὰς
ἐπαναλάβω ὅτι δὲν δύνασθε νὰ ἐνε-
ργήσετε μόνη καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν πε-
ρίστασιν.

— Γνωρίζετε δικαστὰς εἰς Παρισίους;

εἶπε σχεδὸν ψυχρῶς ἡ κυρία Μαριὼν.

Ὁ μαρκήσιος ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἐρώ-
τησιν.

— Ὅχι, εἶπεν.

— Λοιπὸν, θὰ ἀκολουθήσω ἐπ' ὀλίγον
ἀκόμη τὰς συμβουλὰς σας. Ἀλλὰ πρέπει
πρῶτον νὰ μὲ πληροφορήσετε ἀκριβῶς περὶ
πράγματός τινος: θέλω νὰ μάθω ἐὰν ὑ-
πάρχῃ ἐν Παρισίοις ἀνακριτὴς τις, ὀνό-
ματι Περνελὲν καὶ... ὄχι, πρὸς τὸ παρὸν
δὲν ἔχω νὰ ἐρωτήσω τίποτε ἄλλο.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα Περνελὲν ὁ μαρ-
κήσιος μετὰ πολλοῦ κόπου ἐκρατήθη.

Δὲν ἠγνόει ὅτι οὗτος ἦτο ὁ δικαστὴς ὁ

ἐπιφορτισμένος τὴν κατὰ τοῦ Μαξίμου ἀ-
νάκρισιν, ἀλλ' ἐσιώπησεν ἐννοήσας ὅτι μυ-
στηριώδης δεσμός ὑφίστατο μεταξύ τοῦ
ἀνθρώπου αὐτοῦ καὶ τῆς κυρίας Μαριὼν.
Ὁ μαρκήσιος δὲν ἔμαθε μεγάλα πράγμα-
τα, κατάρθρωσεν ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἀ-
ποτέλεσμα, τὸ ὅποτον ἐπεθύμει, νὰ κερ-
δίσῃ δηλονότι ὥρας τινὰς ἔτι ἀπραξίας
ἐκ μέρους τῆς μητρὸς τοῦ κατηγορουμέ-
νου.

Κατὰ τὸ χρονικὸν δὲ τοῦτο διάστημα
ἡ ἀνάκρισις θὰ ἐξηκολούθει καὶ μετ' ὀλί-
γον βραδεῖα θὰ ἐπῆρχετο πᾶσα ἐνέργεια.

Ὁ ἥρωας μας δὲν ἐφοβεῖτο τὴν κυ-
ρίαν Μαριὼν παρὰ κατὰ τὴν διάρκειαν
τῆς κυρίας ἀνακρίσεως. Μετ' αὐτὴν, ἡ μή-
τηρ τοῦ Μαξίμου θὰ ἐνήργει τροχάδην,
καὶ ὁ δικαστὴς, πεπεισμένος περὶ τῆς ἐ-
νοχῆς τοῦ κατηγορουμένου, θὰ τὸν ἔκρινε
παραπεμπτόν. Τότε δὲ ἡ κυρία Μαριὼν
δὲν ἦτο πλέον ἐπιφοβός.

Οὕτω λοιπὸν ἡγέρθη ὑπερευχαριστημέ-
νος ὁ μαρκήσιος, πειρώμενος νὰ δώσῃ εἰς
τὸ πρόσωπόν του τὴν ἐκφρασιν βαθείας
λύπης. Ἐλαβε τὰς χεῖρας τῆς κυρίας Μα-
ριὼν, ἀπέθετο ἐπ' αὐτῶν φίλημα καὶ ἀ-
νεχωρῶν εἶπεν:

— Θὰ σώσωμεν τὸν Μάξιμον· ἔχετε
ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ.

Ἡ κυρία Μαριὼν περιέμεινε στιγμὰς
τινας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νέου, εἶτα
ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔλαβεν ἐκ
τοῦ γραφείου της ἑγγραφά τινα, καὶ ρί-
ψα καμνδῆλον ἐπὶ τῶν ὤμων της, κα-
λυπτομένη δὲ πέπλῳ τὴν κεφαλὴν, ἀπῆλθε
καὶ αὕτῃ τῆς οἰκίας της, ἀφοῦ ἔδωκε δια-
ταγὰς τινὰς πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν της.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἄμαξα ἔστη πρὸ τῆς
θύρας τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Μαριὼν καὶ
νεῆνις ἐξῆλθε ταχέως αὐτῆς. Ἦτο ἡ δε-
σποινὴς Ἀλίκη δὲ Λομπρέ, ἥτις ἤρχετο
πρὸς τὴν καλὴν της φίλην, ὅπως μάθῃ
παρ' αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦ ἀνακριτοῦ, τὸ
ὅποτον ἐγνώριζεν.

Ἡ Ἀλίκη ἐσήμανε πυρετωδῶς.

— Ἡ κυρία Μαριὼν ἐξῆλθε πρὸ μιᾶς
ὥρας, εἶπεν ἡ ὑπηρετρία.

— Πολὺ καλὰ, θὰ τὴν περιμείνω.

— Δυστυχῶς, δεσποινίς, θὰ περιμεί-
νετε πολὺ· ἡ κυρία θὰ ἐπιστρέψῃ αὔριον.

— Αὔριον! ἐφώνησεν ἡ Ἀλίκη.

— Μάλιστα.

— Καὶ δὲν σὰς εἶπε τίποτε δι' ἐμέ;

— Ὅχι· ἡ κυρία ἐφαίνετο πολὺ ἀνή-
συχος.

— Πολὺ καλὰ· θὰ ἐπανεέλθω αὔριον.

Ἡ νεῆνις, περίλυπος εἰσῆλθεν εἰς τὴν
ἄμαξαν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρον.

Τὸ κώλυμα τοῦτο ἐβράδυνεν ἐπὶ τινὰς
ὥρας τὰς ὑπὲρ τοῦ Μαξίμου ἐνεργείας,
καὶ ἐν περιστάσεσι τόσῳ σοβαραῖς, αἱ ὥ-
ραι ἤξιζον αἰῶνας.

Θ'

Τελευταῖαι προσπάθειαι.

Ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ ἔσπευδε νὰ φθάσῃ
εἰς τὸ δικαστήριον. Ἀμέσως λοιπὸν πρὸς
αὐτὸ κατηυθύνθη, ἀναχωρήσας ἐκ τοῦ

κατὰ τὴν ὁδὸν Παῦλν μεγάρου. Καθ' ὁδὸν
ἐσκέφθη ἐπὶ τῆς ὅλως ἐξαιρετικῆς περι-
στάσεως, ἐν ᾗ εὐρίσκετο ἱατροδικαστικῆς
αὐτὸς ἐν ποινικῇ ὑποθέσει, ἔμελλε ν' ἀ-
ποπειραθῇ ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, εἰς
τὴν σύλληψιν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐνεργήσῃ
διὰ τῶν ἱατροδικαστικῶν του ἐκθέσεων.
Νὰ σώσῃ τὸν Μάξιμον!

Τοῦτο ἐζήτηι νὰ κατορθώσῃ ὁ κύριος
Δουσατέλ καὶ ἐν τῷ πνεύματί του ὁ νε-
ανίας ἦτο ἐνοχος.

Ἀνεπόλει τότε τῶν γεγονότων τῆς ἐν-
άρξεως τῆς ποινικῆς διαδικασίας καὶ ἔ-
σειε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν ἀναλογιζόμε-
νος ὅλα τὰ συμπεράσματα, ἅτινα εἰς ἀ-
νακριτὴς θὰ ἐξῆγεν ἐξ αὐτῶν ὑπὲρ τῆς
κατηγορίας.

Ὁ ἱατρὸς δὲν ἐγνώριζε τὸν κύριον Περ-
νελὲν εἰμὴ ὥς ἐκ τῆς θέσεώς του ὡς ἱα-
τροδικαστοῦ.

Ὁ δικαστὴς οὗτος, μόλις πρὸ μικροῦ
εἶχε διωρισθῇ ἐν Παρισίοις καὶ ὁ κύριος
Δουσατέλ τὸν εἶχεν ἴδει τρίς ἢ τετράκις
μόνον. Δὲν ἠδύνατο λοιπὸν νὰ γινώσκῃ
τὸν χαρακτῆρα ἐκείνου, παρ' ὃ ἔμελλε νὰ
κάμῃ σπουδαῖον διάβημα.

Ἠγνόει τὸν ἄνδρα, καθ' οὗ ἴσως εἶχε
νὰ παλαίσῃ, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ
ἔργον του δὲν ἦτο ἐκ τῶν εὐκόλων. Πρὸς
τὴν ἀνυπέρβλητον λοιπὸν δυσκολίαν τοῦ
ν' ἀποσπᾶσθαι ἕνα κατηγορούμενον ἀπὸ τοῦ
ἀνακριτοῦ του προσετίθετο καὶ ἡ πλη-
ρεστέρα ἄγνοια τῶν ληπτέων προσφορω-
τέρων μέσων, ὅπως ἐξέλθῃ νικητὴς ἐκ
τῆς πάλης ταύτης.

Ὁ κύριος Δουσατέλ «ἐβάδιζε» στὰ τυ-
φλά· ἀλλὰ τοιαύτη ἦτο ἡ ἀγάπη του
πρὸς τὴν φίλην κόρην καὶ τὸν φίλτατόν
του δὲ Λομπρέ, ὥστε ποσῶς δὲν ἐδίστασε
νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ἐνίοτε,
ἀλλὰ ποῦ καὶ ποῦ, ἀσθενὴς ἐλπίς ἀνέθρω-
σκεν ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ καλοῦ ἱατροῦ,
κολακευομένου ὅτι ἴσως εὐρεθῇ ἐν τῇ προ-
δικασίᾳ ἔνδειξις τις ἱκανὴ νὰ διατρανώσῃ
τὸ ἀνυπόστατον τῆς κατηγορίας. Ἀλλὰ,
φεῦ! αὐτὸ ἦτο χιμαϊρικὴ ἐλπίς, μὴ δυνα-
μένη νὰ γείνῃ δεκτὴ ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς
μάχης τοῦ κυρίου Δουσατέλ.

Ὑπὸ τοιούτων λυπηρῶν σκέψεων ὅλως
κατεχόμενος, ἀφίκετο ὁ ἱατρὸς εἰς τὸ δι-
καστήριον.

Ἐνύκτωνε ταχέως, κατὰ τὴν χειμερι-
νὴν ἐκείνην ἐποχὴν, καὶ πυκνὴ ὁμίχλη ἐκ
τοῦ Σηκουάνα ἐγειρομένη, περιεκάλυπτε
τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον τῆς δικαιο-
σύνης. Ὁ κύριος Δουσατέλ ἄκων ἀνεσκίρ-
τησε θεώμενος τὴν εἰκόνα ταύτην ἐκ τῆς
Γεφύρας τῆς Ἑσάνζ.

Ἡ πένθιμος θέα τοῦ εὐρυχώρου ἐκείνου
οἰκοδομήματος, κεκαλυμμένου σχεδὸν ὑπὸ
τῆς ὁμίχλης, τὴν ἔκαμε νὰ φρικιάσῃ· ἐ-
σκέφθη ὅτι οἱ τοῖχοι ἐκεῖνοι, ἀπαίσιτοι
ἐξωθεν, φέροντες δὲ τὸν τύπον ζοφερᾶς
σφραγίδος, ἀπέσταζον ἄλλως καὶ ἔσωθεν
τὴν θλίψιν.

Τὸ ἀρχαῖον κτίριον περιέκλειεν ἐντὸς
αὐτοῦ πολλὰς λύπας, πολλὴν ὀργὴν πε-
ριεσταλμένην, πάντα ἐν γένει τὰ ἐκ τοῦ
πίθου τῆς Πανδώρας ἐκφυγόντα κακά, ἀ-

τινα χεὶρ ἄόρατος ἐφκίνετο περισυλλέξασα ἐν τοῖς κόλποις τοῦ ἀχανοῦς τούτου μεγάρου.

Ἄλλ' ἐὰν συνηθέστερον ἐνέκλειεν ἐνόχους περιελάμβανεν ἐνίοτε καὶ ἀθώους.

Ἦ σκέψις αὕτη ἔκαμε τὸν ἱατρὸν Δουσατέλ νὰ φρικιάσῃ ἔτι περισσότερον.

Ἦ θέα λοιπὸν τοῦ κτιρίου, ὑπὸ τῆς ὀμίχλης καλυπτομένου, κατέθλιβε τὸν ἱατρὸν ὅθεν ἔσπευσε νὰ διαβῇ τὴν γέφυραν καὶ νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Ἐγνώριζε καλῶς τοὺς σκολιούς καὶ ἀμυδρῶς φωτιζομένους διαδρόμους, τοὺς ἀγοντας εἰς τὰ δωμάτια τῆς ἀνακρίσεως. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀνῆρχετο τὴν ζοφώδη κλίμακα, πῇν ἀγούσαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Περνελέν, συνεκρούσθη μετὰ τινος, ὅστις κατήρχετο μὲ κεκυφύαν τὴν κεφαλὴν, φαινόμενος δὲ λίαν περίφροντις.

— 'Στὸ διάβολο, ἀπρόσεκτε! εἶπεν ὁ ἱατρὸς ὀργισθεὶς διὰ τὴν σύγκρουσιν.

— Ἀπρόσεκτος εἶσαι σύ... μπᾶ! ... ὁ κύριος Δουσατέλ.

Ὁ ἱατρὸς παρετήρησε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τὸν ἐκάλεσε καὶ ἀνεγνώρισε τὸν μαρκήσιον δὲ Βονεῖλ.

— Ποία σπουδᾶ ὑπόθεσις σᾶς φέρει ἐδῶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν; ἠρώτησεν ὁ τελευταῖος.

— Ἐγὼ ὤφειλον νὰ σᾶς κάμω τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς ἀρκούντως ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ συναντήσει τοῦ μαρκησίου εἰς τοιοῦτον μέρος.

— ὦ! ἐγώ, δὲν κρύπτω τίποτε, εἶπε γελῶν ὁ Κάρολος· πρὸ μικροῦ ἀπῆντησα εἰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας μοῦ ἔκαμεν ὁ κύριος Περνελέν, ὁ ἀνακριτής, ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Μαξίμου.

— Ἄ! εἶπε ζωηρῶς ὁ ἱατρὸς, ὁ ἀνακριτὴς σᾶς ἐζήτησεν ὡς μάρτυρα;

— Ναί, ὅπως δώσω πληροφορίας ἐπὶ τῆς φύσεως τῶν σχέσεών μου μετὰ τοῦ κατηγορουμένου.

— Καὶ τί ἀπεκρίθητε;

— Ἄ! τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν θέσιν τοῦ Μαξίμου. Τί ἠθέλατε νὰ κάμω; Εἶπον ὅ,τι γνωρίζω ἄλλως τε, δύο ἢ τρεῖς μόνον ἐρωτήσεις μοὶ ἀπέτεινε ποῖοι εἶνε οἱ πόροι του, ἐὰν ἔπαιζε πολὺ, καὶ ἂν ἦτο ἀληθὲς ὅτι ἔζη μόνος ἐν Παρισίοις, ἄνευ οἰκογενείας. Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἐρώτησις αὕτη μ' ἐξέπληξε μεγάλως· φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Μαξίμος, ἐκ συμφέροντος ἔσως, θ' ἀπέκρυψε τὴν ἐνταῦθα ὑπαρξίν τῆς μητρὸς του. καὶ ἐγώ, ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ φωνῶ διακριτικὸς καὶ ν' ἀπαντήσω, ὡς ὁ φίλος μου, ὅτι ἔζη μόνος εἰς Παρισίους.

— Ἀλλὰ εἰς τὰς ἄλλας ἐρωτήσεις τί ἀπῆντησατε;

— Τὴν ἀλήθειαν, δηλαδὴ ὅτι ἤρχετο μαζύ μου εἰς τὴν Λέσχην, ὅτι ἔπαιζε πολὺ.

— Καὶ ὅτε σᾶς ἠρώτησε περὶ τῶν εἰσοδημάτων του;

— Τί ἠθέλατε ν' ἀπαντήσω; Ἀγνοῶ πραγματικῶς ποῖα εἶνε τὰ εἰσοδήματα τοῦ Μαξίμου.

— Καὶ τὸ εἶπατε αὐτό, σεῖς, ὁ στενός του φίλος!

— Ὄφειλον νὰ συμμορφωθῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' εἰς τί ἡδύνατο τοῦτο νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν θέσιν του; Δὲν γνωρίζω τίποτε ἀπὸ δικαστικὰ πράγματα, μοῦ ἀπηύθυναν μερικὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπῆντησα εἰς αὐτάς.

— Ναί, ἐψιθύρισε ὁ ἱατρὸς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ρίψετε δισταγμούς εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ κατηγοροῦ καὶ νὰ καταστήσετε πιθανωτέρας τὰς ὑπονοίας του.

— Σᾶς ἀφίνω, εἶπεν ὁ μαρκήσιος· ἐὰν ἴδῃτε τὸν κύριον Περνελέν καὶ ἐὰν δύνασθε νὰ ἐξασκῆσετε τὴν ἐπιρροήν σας, προσπαθήσατέ το, χάριν τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ Μαξίμου, διότι νομίζω ὅτι τὴν ἔχει πολὺ ἄσχημα. Καλὴν ἐντάμωσιν, ἀγαπητὲ ἱατρέ.

Καὶ ὁ νεανίας κατήλθε τὴν κλίμακα καταλιπὼν τὸν κύριον Δουσατέλ ὑπὸ τὰς ὀλεθρίας συνεπειὰς τῶν λόγων του.

Ὁ ἱατρὸς ἐξηκολούθησε τὴν ἀνοδὸν τοῦ ἀνερχόμενος ἐσκέπτετο βαθέως τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους πρὸ μικροῦ εἶπεν αὐτῷ ὁ φίλος τοῦ Μαξίμου.

Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πολὺ τὸν μαρκήσιον δὲ Βονεῖλ, ὁ κύριος Δουσατέλ ἔσχε πολλὰς ἀφορμὰς νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ· οὐδέποτε τῷ ἤρσεν. Εὗρισκεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κυρίου δὲ Βονεῖλ τί, πάντῃ ἀντίθετον πρὸς τὴν εἰλικρινῇ καὶ ἀγνὴν αὐτοῦ φύσιν, καίτοι μετὰ τοῦ Καρόλου εἶχε σχέσεις ἀπλῶς τυπικάς.

Ἀπὸ τῆς ὁμολογίας τῆς Ἀλίκης ὁ καλὸς ἱατρὸς ἐσκέφθη πολὺ καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν ἢ μορφήν τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ ἦτο πάντοτε ἀναμειγμένη εἰς τὰς σκέψεις του· εἴτε ὁσάκις ὠμίλει περὶ τοῦ Μαξίμου εἴτε ὁσάκις ἐνησυχολεῖτο εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ νεανίου, πάντοτε συνήντα τὸν κύριον δὲ Βονεῖλ.

Ἦ παράδοξος αὕτη σύμπτωσις τὸν ἐξέπληττεν, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ὁ κύριος Δουσατέλ δὲν εἶχε τολμήσει νὰ προβῇ πέραν τῶν πρώτων ἐντυπώσεων, ἃς ἤσθάνθη.

Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ μαρκησίου ἐξηγείραν τὴν προσοχὴν τοῦ ἱατροῦ καὶ εἰς τὸ πνεῦμά του νέα ἰδέα ἐγεννήθη. Πάραυτα συνέλαβεν ὑπονοίας, αἵτινες ἠῤῥησαν ἀμέσως καὶ διευτυπώθησαν οὕτω: Ζηλοτυπία ἢ συμφέρον;

Αἰρνηθὼς διαφωτισθεὶς, ὁ διαπρεπὴς ἱατρὸς, ἐνόησεν ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ κατέθεσε πρὸ ὀλίγου παρὰ τῷ κυρίῳ Περνελέν μαρτυρίαν ἐναντίον τοῦ φίλου του, καὶ ἐκ τοῦ ἀξιώματος ἀγόμενος· ὅτι οὐδεὶς ἄνευ αἰτίας ἐνεργεῖ, ὁ κύριος Δουσατέλ ἐζήτησεν ἀμέσως τὸν λόγον τῆς διαγωγῆς ταύτης τοῦ μαρκησίου, ὃν ὅμως δὲν εὗρισκεν, ἀλλ' ἐὰν ἡδύναται νὰ γνωρίσῃ τὸν μυστικὸν σκοπὸν τοῦ νέου τούτου ἐχθροῦ, τὸν εἶχεν ὅμως μαντεύσει καὶ ἡ νέα αὕτη ἀνακάλυψις ἦτο πολὺτιμος, ἰδίως καθ' ἣν στιγμὴν μετέβαινε παρὰ τῷ ἀνακριτῇ.

Ὁ ἱατρὸς ἦτο εὐτυχέστατος, ἐπειδὴ ἀπέσπασε τὸ προσωπεῖον, ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν μορφήν τοῦ μαρκησίου, ἐπὶ τοσοῦτῳ δ' ἔχαιρεν, ὅσῳ ἐσκέπτετο ὅτι λίαν ἐπιδεξιῶς προσηνέχθη ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ

συνδιαλέξει, ἣν ἀνωτέρω διηγῆθῃμεν.

Καὶ ταῦτα σκεπτόμενος ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Περνελέν.

— Ἀγαπητὲ ἱατρέ, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς ἐγειρόμενος ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ κυρίου Δουσατέλ, χαίρω πολὺ, διότι σᾶς βλέπω.

— Ἄ! καὶ διὰ ποῖον λόγον; Μήπως θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

— Ὅχι, καὶ λυποῦμαι, διότι ἀληθῶς εἴθε πολὺτιμος βοηθὸς εἰς τὴν δικαιοσύνην. Θὰ ἦμαι δὲ λίαν εὐχαριστημένος ὁσάκις συμβαίνει νὰ συνεργάζωμαι μεθ' ὑμῶν.

Ὁ κύριος Δουσατέλ ἐδέχθη, χωρὶς νὰ συνοφρυωθῇ, τὴν βροχὴν ταύτην τῶν ἐπαίνων.

Ὁ δικαστὴς ἐξηκολούθησεν:

— Χαίρω πολὺ, διότι ἤλθατε ἐδῶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν· πρὸ μικροῦ ἀπετελείωσα τὴν δικογραφίαν τοῦ «Μαξίμου—δὲ Φερουζόλ».

— Ἄ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ ἱατρὸς καταληφθεὶς ὑπὸ τόσον δυσαρέστου ἐντυπώσεως, ὥστε κατέστειλε κίνημά τι.

— Μάλιστα, εἶπε διὰ περιχαροῦς ὕφους ὁ κύριος Περνελέν, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν παρήγαγον οἱ λόγοι του. Μᾶς ἐχορηγήσατε ἰσχυρὰν συνδρομήν. Ἀγνοῶ μάλιστα ἐὰν θὰ διεξήγαγον καλῶς τὴν ἀνάκρισιν αὐτήν, ἄνευ τῶν ἱατροδικαστικῶν ἐκθέσεών σας.

Ὁ ἱατρὸς ἐξέβαλλεν εἶδος γρυλλισμοῦ, ὅπερ ὁ δικαστὴς ἐξέλαβεν ὡς εὐχαριστήσεως ἐπιφώνημα.

— Βλέπω ὅτι εἴθε εὐχαριστημένος, ἠκολούθησεν αὖθις· αὐτὸ εἶνε φυσικώτατον καὶ ἐγὼ αὐτὸς αἰσθάνομαι κάποιαν εὐχαρίστησιν, ἐπειδὴ διεξήγαγον καλῶς τὴν περίπλοκον αὐτὴν ὑπόθεσιν· ἦτο δυσχερεστάτη, συνάμα δὲ καὶ λεπτοτάτης φύσεως· εἶχον ν' ἀγωνισθῶ κατ' ἀνθρώπου ἐπιτηδειοτάτου, παρὰ τὴν φαινομενικὴν τοῦ ἀπλότητος προσέτι, τὸ σπουδαιότερον ἦτο, ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν ἡδυνήθη νὰ καταθέσῃ ποῦ εὗρίσκετο κατὰ τὴν νύκτα τοῦ κακουργήματος.

Ὁ κύριος Δουσατέλ ἔδανε τὰ χεῖλη. Διὰ φωνῆς, ἣν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἡρεμον ἀπῆντησεν:

— Ἦ ἀνάκρισίς σας ἐπερατώθη· γνωρίζω μερικὰς λεπτομερείας αὐτῆς· δύνασθε νὰ μοῦ εἴπητε τοὺς κυριωτέρους λόγους τῆς κατηγορίας;

— Εὐχάριστος, ἀγαπητὲ ἱατρέ, εἶπεν ὁ δικαστὴς. Ἐμελλὸν ν' ἀναχωρήσω ὅτε ἤρξεσθε· θέλετε νὰ με συνοδεύσετε;

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ κυρίου Δουσατέλ τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἐξῆλθον.

Οἱ δύο ἄνδρες διέσχισαν τὸ δικαστήριον καθ' ἅπαν τὸ μῆκος του, βραδέως βαδίζοντες.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁ δικαστὴς διηγεῖτο εἰς τὸν ἱατρὸν ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἀνακρίσεως.

Ὁ κύριος Περνελέν ἐφαίνετο περιχαρής. Ἐτριβεν, εἰς σημεῖον εὐχαριστήσεως,

τὰς χεῖρας καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν χαροποιὸν ἐπιφώνημα ἐξήρχετο τῶν χειλέων του.

— Βλέπετε, ἀγαπητὲ ἰατρί, εἶπε τέλος, ὅτε ἡ ἐναρκίς τοῦ σταδίου μου ἐν Παρισίοις προμηνύεται ἐξαίρετος.

— Ναί, ἀπεκρίθη μηχανικῶς ὁ κύριος Δουσατέλ, σφόδρα δυσηρεστημένος ἐξ ὧσιν τῷ διηγήθῃ ὁ δικαστής. Οὕτω, εἰσθε πεπεισμένοι περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ νέου αὐτοῦ;

— Ὁ δικαστής ἔστη ἀποτόμως· ἡ πτώσις κεραυνοῦ παρὰ τοὺς πόδας του δὲν θὰ τὸν ἐξέπληττε περισσύτερον!

Πῶς! Πρὸ μικροῦ ἀπεπεράτωσεν ἀπασαν τὴν ἀνάκρισιν, ἣν διηγήθη εἰς τὸν ἰατρόν, καὶ μετὰ τὴν διήγησιν ταύτην ὁ κύριος Δουσατέλ νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὴν ἀνωτέρω ἐρώτησιν!

— Ὁ ἰατροδικαστής κατέστη αἰφνης παρὰ φρων ἡ δὲν εἶχεν ἀκούσει καλῶς τὰς ἐξηγήσεις τοῦ κυρίου Περνελέν; Οὗτος ἐπίστευσεν τὴν δευτέραν ταύτην ὑπόθεσιν.

— Πρὸ ὀλίγου σὰς εἶπον, ἀγαπητέ μου φίλε, ὅτι ἀπεπεράτωσα τὴν ἀνάκρισίν μου καὶ μέλλω νὰ ὑποβάλω τὴν δικογραφίαν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν Κακουργοδικῶν. Εἶμαι ἐντελὼς πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἐξέδιδον διαταγὴν ἀποφυλάκισεως.

— Ὡστε, τὸ πᾶν ἐτελείωσεν;

— Μάλιστα.

— Καμμία δύναμις θὰ ἦτο ἰσχυρά, ὅπως ἀφαιρήσῃ τὸν νεανίαν τοῦτον ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης;

— Καμμία, ἀπήντησεν ὁ ἀνακριτής, ἀτενίσας περιέργως τὸν μεθ' οὗ συνδιελέγετο.

— Ἡ παραπεμπτικὴ σας εἰς τὸ συμβούλιον πρᾶξις ὑπεγράφη;

— Αὖριον θὰ τὴν υπογράψω.

— Καὶ τότε;

— Ἡ δικαιοσύνη θ' ἀποφασίσῃ. Ἀλλὰ διατί μοὶ ἀπευθύνετε τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, τὰς ὁποίας γνωρίζετε τόσον καλῶς ὅσον καὶ ἐγώ;

— Ἀγνοῶ ἔλαβον ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, διὰ λόγους τὸ πρῶτον ἀγνώστους, καὶ τώρα ἀκολουθῶ τὰς διαφόρους φάσεις τῆς, ὡθούμενος ἐκ συμπαθείας τινὸς δυσεξηγήτου ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου.

— Ἐκ συμπαθείας! ἀλλ' εἶνε ὁ ἔσχατος τῶν ἀθλίων!

— Εἰσθε βέβαιος περὶ τούτου;

— Πάλιν τὰ ἴδια!

— Συγγνώμην, ἐννοεῖτε τὴν ἀκριβῆ ἀξίαν τῆς ἐκπληξέως μου, ἡ ὁποία δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν πρὸς ὑμᾶς, εἴτε ὡς ἄτομον εἴτε ὡς δικαστὴν· ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ διαπραχθὲν τρομερὸν κακούρημα καί, ἐὰν ἀπευθύνωμαι πρὸς ὑμᾶς, τὸ πράττω ὅπως γνωρίσω τὴν ἀτομικὴν ὑμῶν γνώμην.

— Καταλαμβάνω πολὺ καλὰ τὴν ἀξίαν τῆς παρατηρήσεώς σας. Βεβαίως ὁ ἀνθρωπος δὲν εἶνε ἀλάνθαστος· κατὰ συνέπειαν, ὀφείλομεν, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μας, νὰ ἐξετάζωμεν λεπτομερῶς πᾶν περιστατικόν. Γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν ἐνεργοῦν πάντοτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον

καὶ συνήθως θεωροῦσι τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον. Αὐτὸ εἶνε λάθος τοῦ ἐπαγγέλματός μας, εἰς τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς οὐδέποτε ὑπέπεσα. Δὲν ἐνεργῶ, παρὰ συμφῶνως μὲ τὴν συνείδησίν μου καὶ ἡ συνείδησίς μου μοὶ λέγει ὅτι ὁ Μάξιμος εἶνε ἔνοχος. Τῇ ἀληθείᾳ, ἐπέστησα ἀπασαν τὴν ἐκανότητά μου εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην δι' ἑνα μόνον σκοπόν: νὰ καταγγείλω δηλαδὴ εἰς τὴν δικαιοσύνην κατηγορούμενον ζητοῦντα νὰ κρυφθῇ.

— Ὁ κύριος Περνελέν ἦτο σοβαρὸς ἀπαγγέλλων τοὺς λόγους τούτους.

— Ὁ ἰατρός ἐνόησε τὴν σημασίαν τῶν ἡ ἀποστολῇ του ἔπαυεν.

Νὰ ζητήσῃ ἐπὶ στιγμὴν νὰ παλαίῃ κατὰ τοῦ δικαστοῦ θὰ ἦτο αὐτόχρημα παραφροσύνη.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

LÉON DE TINSEAU

Ο ΜΑΡΣΙΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ

Ἀνῆλγμα.

Α'

Μετὰ τὰς λεμβοδρομίας τοῦ Ἑβιάν, ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ μαρκησία Ρενεπὼν ἐσκέπτοντο νὰ μεταβῶσι πρὸς ψυχαγωγίαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Λ* μέχρι τῆς ἐναρξέως τοῦ κυνηγίου, ὠρισμένης εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο διὰ τὴν 23 Αὐγούστου. Ἀλλ' ὁ ἀφόρητος καύσων, ὁ ἐπικρατῶν εἰς τὴν ἄξενον ἐκείνην παραλίαν, τοὺς ἠνάγκασε νὰ παραιτηθῶσι τοῦ σχεδίου των. Ἐπρεπεν ὅμως κάπου νὰ ὑπάγωσι κατὰ τὰς ὑπολειπομένας ἐκείνας 10 ἢ 12 ἡμέρας.

Συνεζητήθη τοῦτο εἰς συζυγικὸν συμβούλιον, καί, ὡς συμβαίνει εἰς τὰ ὁμονοῦντα ἀνδρόγυνα, ἕκαστος εἶπε τὴν γνώμην του, ἄνευ φιλονεικίας. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ἵνα ὁ κύριος ἐκδράμῃ μέχρι Διέπης, ὁπόθεν θὰ ἐπέστρεφεν εὐδιάθετος, ὅπως δεχθῇ εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ποὰντ τὰ 5 ἢ 6 «τουφέκια», τὰ ὁποῖα εἶχε προσκαλέσει εἰς τὰ ἐγκαίνια.

Ἡ κυρία, τοῦ ἀντίον, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς πιστῆς Ἰουστίνης θὰ ἀνῆρχετο τὰς Ἀλπεῖς, μέχρις οὗ θὰ εὗρισκε παγερὸν ἀνεμον. Ὡ! ποία θεία γλυκύτης νὰ ριγῇ ἐν μεσοῦντι μηνὶ Αὐγούστῳ, νὰ διαλύῃ ἐν τῷ κοίλῳ τῆς τρυφερᾶς χειρός τῆς τὴν χιόνα, συναχθεῖσαν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ εἰς τὴν ἄκραν κοιλάδος, δροσιζομένης ὑπὸ τῆς αὔρας τῶν πλησιοχώρων πάγων! Ὅποια ἀγνώστους καὶ νεοφανῆς εὐχαρίστησις νὰ ταξιδεύῃ μόνη κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἰδιοτροπίας τῆς, χωρὶς τοῦ ἀλέττα, χωρὶς τὸν αἰώνιον ὄμιλον, ὁ ὁποῖος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ ἔτους ὁ αὐτὸς πανταχοῦ καὶ πάντοτε παρευρίσκεται, χωρὶς τὸν ἀναπόφευκτον δημοσιογράφον, ὁ ὁποῖος στέλλει τηλεγραφικῶς εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τὰς δῆθεν εἰδήσεις!

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ μεταβῇτε ἀκόμη;

— Ἐὰν τὸ ἐγνώριζον δὲν θὰ ἦτο τότε εὐχάριστον. Τὸ ποῦ δὲν μ' ἐνδιαφέρει! ἀρκεῖ νὰ εἶμαι εἰς τόπον ὅπου δὲν θὰ συναντήσω οὔτε ἕνα Γάλλον καὶ ὅπου θὰ αἰσθάνωμαι κρύο.

— Καὶ ἐὰν ἐπιστρέψετε φθισικῇ.

— Ἐλα δά! ἡ μόδα τότε εἶνε νὰ στέλλωσι τοὺς φθισικοὺς νὰ διαχειμάζωσι εἰς δύο χιλιάδων μέτρων ὕψος.

— Καὶ ἂν σὰς ἐπακολουθήσουν περιπέτειαι ἀπροσδόκητοι;

— Ἀ μπά! Ὑπὸ τῶν ποιμένων, ἡ ὑπὸ τῶν κυνηγῶν τῶν αἰγάγων; Ἐπειτα θὰ εἶμαι καὶ ἄσχημος, ὥστε δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ. Θὰ ἔχω ἀγγλικὸν πῖλον, ὑποδηματῖα γερμανικὰ καὶ θὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν Ἰουστίνην δανεικὸν ἓν φόρεμα. Ἀλήθεια, νὰ τὴν ἀφήσετε νὰ πάρῃ, σὰς παρακαλῶ, τὸν μικρότερον μάρσιπόν σας διὰ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διὰ τὰς δύο. Θὰ πάρετε εἰς Ποὰντ ὅλα τὰ ἄλλα δέματα μὲ τὰ ρούχά μου. Πιστεύω νὰ χρησιμεύῃ τοῦτο ὡς μία ἐγγύησις!

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ἡ μαρκησία παρετήρει τὸν σύζυγόν της εἰσερχόμενον ἐντὸς βαγονίου μὲ δέκα ἐπτὰ δέματα καὶ διευθυνόμενον μὲν εἰς Παρισίους, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐξέλθῃ ἐκεῖ ἢ διὰ νὰ ἀλλάξῃ τραῖτο.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἐφωδιασμένη μὲ ὅλα τὰ χρειώδη, ὡς Ἀγγλὶς περιηγήτρια, μόλις ἀναγνωρίζομένη, συνοδευομένη δὲ ὑπὸ τῆς Ἰουστίνης, κρατούσης μάρσιπον χονδρὸν ὡς πυγμὴν! ἡ ὥραία Ἀμαλία εἰσῆρχετο καὶ αὐτὴ εἰς τὸ τραῖτο λαμβάνουσα διεύθυνσιν ἀκριβῶς ἀντίθετον πρὸς τὴν τοῦ συζύγου της, μὲ τὴν πρόσθεσιν νὰ μεταβῇ ὅπως διανυκτερεύσῃ εἰς Μπρίγκ.

Οὐδεὶς παρετήρησεν ἄτομόν τι, ὅπως ἄγνωστον, ὅπερ ἦτο *τρυπωμένη* ἐν τινὶ τῶν βαγονίων τῆς δευτέρας θέσεως. Ἐφηρε κοστοῦμ ἐκ τῶν γελοιῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀγοράζουσιν εἰς τὰς πλησίον τῶν σταθμῶν ἐγκαθιδρυμένας παράγκας, πῖλον μαλακόν, ὡς ὁ τῶν ἐμπορομεσιτῶν, διόπτρας κυανᾶς καὶ γάντια βαμβακερά. Ἀναμφιβόλως, θὰ ὑπέφερε πολὺ ἐκ τῆς σιαγόνος του, διότι ἐκράτει τὸ ρινόμακτρόν του, μεταβεβλημένον εἰς τετραγώνον προσκεφάλαιον, συνεσφιγμένον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παρειᾶς μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ ἀτμομηχανὴ ἐτέθη εἰς κίνησιν. Τότε ἀποκαλυφθεὶς καὶ ἀφαιρέσας τὰς διόπτρας ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ὁ μυστηριώδης οὗτος ταξιδιώτης ἦτο ὁ νεώτατος, ὁ ὠραιότατος, ὁ χαριέστατος καὶ ὁ προσφιλέστατος ὑποκόμης Γεδεὼν Μποαζεντραίν. Ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐμυρίσθῃ βεβαίως ὅτι κἄτι τρέχει καὶ δὲν ἀπέτυχεν εἰς τοῦτο.

Θέέ μου! μάλιστα.

Ὁ «ἀφόρητος» καύσων τοῦ Ἑβιάν, ὁ ἀκαριαῖος χωρισμὸς τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας, ἡ ἀναχώρησις τοῦ μὲν εἰς Διέπην, τοῦ δὲ διὰ ... «δὲν ἐνδιαφέρει ποῦ», ἡ παρούσα τοῦ Μποαζεντραίν, γελοιῶς μετημφισμένου καὶ εἰς βαγόνιον δευτέρας θέσεως, ὅλα αὐτὰ ἦσαν προσχεδιασμένα διαρκούντος τοῦ λόγου τοῦ πρίγ-